

Її історія – "її історія"

Станція Борислав належить до п'ятого класу і є тупиковою, але вона не загубилась серед своїх більших і потужніших "сестер", які, за нинішньої кризи, не всі можуть похвалитись зростанням обсягів роботи.

– У нас навіть є тенденція до

збільшення навантаження і вивантаження, – каже начальниці станції Борислав Тетяна Мазурчак (на фото вгорі). – Щоправда, одинадцять років тому, коли я прийшла сюди працювати, теж були складні часи, станція вантажила 20 вагонів на місяць і 12 вагонів вивантажувала. І це вважалося добре. Хвилювались ми, коли почалася криза, але дякувати Богу, вона практично не вплинула на наші обсяги роботи. Показники навантаження і вивантаження у нас без змін.

Основні перевезення зі станції Борислав – лісові вантажі. Якщо раніше Дрогобицький держлісгосп вантажив 35-40 вагонів на місяць, то з грудня минулого року цей показник зріс удвічі. Станція тісно співпрацює із колективом нижнього складу, який очолює Іван Миколайович Матійцо. У січні цього року було навантажено тільки 70 вагонів із лісом. Проте в лютому ми вже навантажили 93 вагони проти 56 – у лютому 2009-го, а в березні відповідно – 114 проти 47.

– Вважаю, що це непогані показники, зважаючи на нинішню складну економічну ситуацію, – наголошує Тетяна Михайлівна. – Незважаючи на багатий святами та вихідними травень, показник із навантаження та вивантаження не опустився нижче сотні вагонів.

Серед клієнтів бориславських залізничників – ТзОВ "Інтерсинтез", НГВУ "Бориславнафтогаз". Йде через станцію і щебенева продукція. Бориславських залізничників тішить те, що збільшуються обсяги роботи. І стараються грамотно господарювати та підтримувати хороший діловий настрій у своєму невеликому колективі, який складається із семи осіб: начальника станції, двох товарних касирів, трьох чергових по станції та прибиральниці. Крім відповідального ставлення до роботи, колектив дбає про благоустрій станції, затишок та комфорт у службових приміщеннях. Це, до речі, зауважив начальник залізниці Михайло Мостовий під час недавнього об'їзду і розпорядився преміювати працівників станції за сумлінну працю.

Коли про це заходить мова, начальник станції Тетяна Мазурчак, яка через виробничу необхідність також виходить у зміну як черговий по станції, зізналася, що вони всі

приємно вражені високою оцінкою начальника залізниці, і це додає снаги в роботі.

Вперше Тетяна Мазурчак побачила будівлю станції Борислав у 1999 році. Після курортної станції Трускавець, де був новий вокзал і де вона працювала помічником начальника вокзалу та виконувала обов'язки начальника станції, Тетяна Михайлівна з болем у серці дивилась на занедбану споруду станції Борислав: обдерті стіни ззовні, вогкість у службових приміщеннях, занедбана територія. Тоді ще курсував поїзд із двома дуже старими вагонами, але було мало вантажної роботи.

Вісім років тому понад 60-річна будівля станції Борислав "одяглася" в риштування і фахівці будівельного управління №6 попрацювали над її оновленням.

– Ми вдячні начальнику дирекції Ярославу Андрійовичу Федаку за турботу та допомогу, – каже Тетяна Михайлівна. – Адже ситуація у нас була дуже складна: протікав дах, у приміщеннях – грибок, стіни на два метри мокрі. Двері та вікна давно потребували заміни. Були у нас і серйозні проблеми із газовим опаленням. Тепер маємо електричне опалення. Після ремонту стараємось підтримувати нормальний стан приміщень.

Тетяна Михайлівна показує фотографії, на яких зафіксовано службові приміщення станції до ремонту, і запрошує оглянути їх тепер.

– Маємо кімнату для приймання їжі, – розповідає начальник станції і запрошує у невелике, але чисте і затишне приміщення, де впадає у вічі, насамперед, "смачний" натюр-

морт. – Ми спеціально підібрали такі фотошпалери. Кімнату самі обладнали, поклеїли шпалери, які також принесли з дому – залишки після ремонту. Маємо холодильник, електрочайник та мікрохвильову піч – також подбали про це самі. Наша станція – на околиці міста, магазини та кафе від нас далеко, але тепер ми не маємо проблем із тим, де зручно поїсти.

Перш, ніж поспілкуватись із товарним касиром, вантажовідправник може з користю для справи провести час в окремому приміщенні для клієнтів, де є зручні крісла та стіл, а також уся необхідна інформація, щоб заповнити потрібні документи.

Заступник директора ТзОВ "Інтерсинтез" Михайло Дребот, якого ми зустріли в клієнтурній, зауважив, що зі станцією Борислав працює близько 20 років. І жодного разу не було ніяких претензій до залізниці та до працівників станції.

Закінчивши роботу з клієнтом, товарний касир станції Валентина Шишко (на фото внизу праворуч) зауважила, що у її роботі дуже важливо налагодити чіткі ділові контакти із представником установи-партнера залізниці.

Крім обов'язків товарного касира, Валентина Шишко виконує ще й

обов'язки прийомоздавача. Ходить на під'їзні колії, перевіряє, як йде навантаження чи вивантаження, якість очищення вагонів з-під вивантаження. Складає акти і всю інформацію вводить у комп'ютер. Залізничниця із 26-річним стажем каже, що любить свою роботу, вболіває за престиж станції, адже звідси походить її чоловік, тепер і для неї Борислав став рідним, хоча народилась і виросла вона в селі Слохія Старосамбірського району. Після школи закінчила технікум залізничного транспорту, бо вподобала собі залізницю завдяки батькові, який працював машиністом. За скеруванням три роки від-

ва рук Валентини Шишко, яка, крім вирощування полуниць, картоплі, овочів на дачі, кохається у квітах і щедро дарує їх іншим.

Черговий по станції Борислав Володимир Дворян (на фото внизу ліворуч), якого ми зустріли на робочому місці, трудиться на цій посаді 25 років, 10 із них – на станції Стебник, куди отримав призначення на роботу після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту. Як зауважив Володимир Іванович, залізничну професію він обирав, беручи приклад зі свого хресного батька Івана Васильовича Лопушанського, який працював черговим по станції Борислав.

– Ще в дитячому садочку ми прийшли на екскурсію на станцію Борислав і нас покатали на тепловозі, – згадує Володимир Іванович. – Можливо тоді й виникло бажання стати залізничником.

– 31 грудня 2012 року нашій станції виповниться 140 років. У книзі про історію Львівської залізниці вміщено стару фотографію двоповерхової будівлі станції, яка була зруйнована під час війни, – розповіла начальник станції Тетяна Мазурчак. – Але досі залишилась опалубка із плитки. І дуже часто до нас приїжджають громадяни з Республіки Польща та оглядають залишки фундаменту і плитки колишньої будівлі станції. Тут вони ще малими жили разом із батьками. Якось я бачила, як старенький поляк став навколійки і вклонився батьківській землі. Отак стояв на колінах і цілував плитку. Потім він розповідав, що мешкав тут разом

із родиною. Згодом переїхали до Польщі.

– У 2002 році, коли робили ремонт теперішньої одноповерхової будівлі станції Борислав, знайшли старі відомості про роботу станції: пересилочні накладні на польській та німецькій мовах, – продовжує розповідь Тетяна Михайлівна. – Ми передали їх до Музею історії Львівської залізниці. Власне цими накладними були ущільнені рами вікон будівлі. Знайшли також старий польський квиток на поїзд, що колись ходив за маршрутом Борислав–Губичі. А ще старожили розповідали, що наприкінці 40-х і на початку 50-х років до Борислава навіть московський вагон курсував.

Приємно було спілкуватись із начальником станції Борислав, слухати, як бориславські залізничники цікавляться історією своєї станції і переживають за спільну справу. Як наслідок, і увага керівництва до станції не випадкова. Начальник Львівської дирекції залізничних перевезень Ярослав Федак пообіцяв подбати про поточний ремонт будівлі, адже даються взнаки ґрунтові води.

Прощаючись із господинею станції Борислав, запитую, чи не шкодує за тим, що свого часу обрала дуже непростий фах залізничника? Вона посміхнулася і відповіла: "Моя мама Любов Миколаївна Лебедович працювала на станції Трускавець у квитковому бюро, вона ветеран праці, зараз на пенсії. Можливо це й вплинуло на мій вибір. А взагалі я народилась у Сибіру. Колись давно мій батько приїхав лікуватись у Трускавець, йому все тут дуже сподобалось, і невдовзі ми переїхали сюди жити".

Тетяна Михайлівна розповіла, що про фах залізничниці не думала: після закінчення школи поїхала доглядати бабусю в Маріїнськ і зразу ж, щоб не гаяти часу, пішла вчитись у Томський технікум залізничного транспорту, який колись закінчувала її мама. Невдовзі виповниться 30 років, як закінчила технікум, тож мріє поїхати в Томськ, де не була з часу випуску.

Нашу розмову перервала літня пара, яка зацікавлено оглядала станцію. З'ясувалось, що це чергові поважні гості з Польщі, які пам'ятають Борислав ще з тих часів, коли тут курсували пасажирські вагони, а місто славилось потужним видобутком нафти та озокериту.

Можливо, знайдеться інвестор, який прокладе колії до Східниці, що далеко по світу славиться своїми цілющими мінеральними водами. Але поки що це – мрії. А реальне життя тупикової станції, що розташована в чарівній місцині неподалік Національного парку "Сколівські Бескиди", це – щоденні вантажні перевезення.

Орися ТЕСЛЮК
Фото автора